

θέλοντα νὰ τὴν ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν, ἣν ἀνέγνωσε. Εἶνε ἀληθές, ὅτι θεωροῦσι παράφρονα τὴν πτωχὴν ταύτην γυναῖκα. Ἡ παραφροσύνη αὕτη λέγουσι, χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς νεότητός της ἕνεκα μεγάλης θλίψεως τῆς καρδίας. Ὡς συμπλήρωμα εἰς τὴν τὴν ἱστορίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν διηγεῖται μετὰ τῆς μεγαλειτέρως διαυγείας προσέθηκε τὰ ἑξῆς :

— Οὕτω θὰ συμβῇ δι' ἐκείνους οἵτινες θὰ θελήσωσι νὰ ἀνατρέψωσι τοὺς φυσικοὺς ὅρους καὶ νὰ μεταβάλῃσι τὰς θελήσεις τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἐσκέπτετο ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ ἔχωσι δύο καρδίας ἢ νὰ μὴ ἔχωσι καθ' ὁλοκληρίαν, θὰ ἔκαμνε τοῦτο, ὅπως ἔπραξε καλῶς δώσας μίαν εἰς ἕκαστον. Ὅ,τι ὁ Θεὸς ἔκαμε εἶνε καλὰ καμωμένον.

Σκέψις, ἣτις δὲν μοι φαίνεται πολὺ ἀνόητος διὰ μίαν παράφρονα.

K. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

HENRI DE FOVILLE

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

A

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥ

Εἰς μίαν τῶν λεωφόρων τῶν παρκαλειμένων τῇ πλατείᾳ Soho ἐν Λονδίῳ ἔζη ἡ γαλλικὴ οἰκογένεια Δελκούρ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἄγων τὸ πεντηκοστὸν ἢ ἑξήκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶχε μακρὰν τὴν κόμην, λευκὸν τὸν πώγονα, εὐμενῇ δὲ καὶ συμπαθεῖ αἰὲν φυσιογνωμίαν. Ἐν τῷ γέροντι τούτῳ, τῷ πάντοτε ἀταράχῳ καὶ πάντοτε προσηεῖ, εὐχερῶς διέκρινέ τις τὸ κατάλληλον πρόσωπον διὰ τὸ ἐπαγγεῖλαι ὅπερ ἐξήτει. Παρέειδε μαθήματα γαλλικῆς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐρευνῶμεν τὰ κατ' αὐτόν, κατ' Αὐγουστον τοῦ 1870, μετὰ μεσημβρίαν ἡμέρας καθ' ἣν καλῶς εἰργάσθη, καθ' ὅσον εἶχεν ἤδη συμπληρώσει τὸ πέμπτον αὐτοῦ μαθημα ἀπὸ τῆς πρωίας, εὐρίσκειμεν αὐτὸν καθήμενον ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἔχοντα τὸ ὕψος σοβαρότερον τοῦ συνήθους καὶ τὴν ἀνησυχίαν ἐξωγραφημένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἄλλ' ἡ ἠθικὴ αὕτη κατάστασις δὲν ἦτο ποσῶς δι' αὐτόν ἀποτέλεσμα τῶν μόχθων τῆς ἐργασίας του, διότι ἀφότου ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, καθ' ἣν εἶχον κλονισθῇ πάντες οἱ θρόνοι τῆς Εὐρώπης, ὁ βίος του οὐδεμίαν εἶχεν ὑποστῇ μεταβολήν.

Πιστῶς ἀφωσιωμένος εἰς τὸ Ὀρλεανικὸν κόμμα, δὲν κατώρθωσε μετὰ τὸ πολιτικὸν πραξικόπημα τοῦ 1852 νὰ ἀνεχθῇ τὴν αὐτοκρατορίαν, τὴν ὁποίαν καὶ οὐδέποτε ὡς νόμιμον ἀνεγνώρισεν· ἐξηκολούθει λοιπὸν διαμένων εἰς τὴν θετὴν αὐτοῦ πατρίδα, τὴν ξένην ταύτην χώραν, ἣτις κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς σφοδρότερης ἐπαναστατικῆς θυέλλης, τῷ παρέσχεον ἄσυλον, καὶ εὐτυχῆς παρὰ τῇ συντροφῇ τοῦ βίου του, ἐπεδόθη μετ' ἀφοσιώσεως εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων του Γεωργίου καὶ Βέρθης.

Ἡ κυρία Δελκούρ ἐνσχολεῖται εἰς ἐργόχειρα μετὰ τῆς θυγατρὸς της, ὡραίαις μελαγχροινῆς δεκαεπτάετους ἢ δεκαοκταετοῦς, ζωηρὸν ἄμα καὶ προκλητικὸν τὸ βλέμμα ἔχουσης, ἣν ἀπεκάλουν ἄγγελον τῆς οἰκίας.

— Ἀς μὴ ταράζωμεν πλέον τὰς σκέψεις του, ἔλεγεν ἡ μητέρα πρὸς τὴν θυγατέρα της ταπεινῇ τῇ φωνῇ, δεικνύουσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν περίφροντιν καὶ καταβεβλημένον γέροντα, εἶτα δὲ προσέθηκε· σκέπτεται διὰ τὸν φρικτὸν αὐτὸν πόλεμον, ὦ ! εἴθε, Θεέ μου, μὴ παραφρονήσῃ δι' αὐτόν.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἡ Βέρθη ἐκίνησε περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

Ὁ κρότος τοῦ ὥρολογίου, σημαίνοντος τὴν πέμπτην ὥραν, διέκοψε τὴν ἐπακολουθήσασαν τότε σιωπὴν, ἐνῷ ταύτοχρόνως ἔκρουον ἔξωθεν τὴν θύραν.

Ἡ ὑπηρετρία, μεταβάσας διὰ νὰ ἀνοιξῇ, ἐπανῆλθε κρατούσα ἐφημερίδα, ἣν ἔφερον καθ' ἕκαστην, καὶ ἀπεσύρθη δούσα αὐτὴν εἰς τὸν κύριόν της ἐπιχρῶμενον μετρίως χεῖρα νὰ τὴν ἐκτυλίξῃ· μόλις δὲ ἤρξατο τῆς ἀναγνώσεως, καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἐφαίνοντο ἐρωτᾶσαι αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Καὶ πάλιν κακκαὶ εἰδήσεις, ἀνέκραζεν ἀδημονῶν ὁ γέρον· δυστυχῆς Γαλλία ! τί ἀπέγινεν ἡ ἄφθιτος αὐτῆς δόξα ! Ὁ στρατὸς αὐτῆς, προκαταληφθεὶς εἰς Wissembourg καὶ ἀπωσθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπιδρομῶν ἠναγκάσθη νὰ πολεμήσῃ ὀπισθοχωρῶν μέχρι τοῦ Haguenean καὶ Woerth ὑποστὰς μεγίστης ἀπωλείας. Ἡ Γαλλία ἔχει σήμερον ἀνάγκην ἀνδρῶν καὶ τελειότερου στρατιωτικοῦ ὁργανισμοῦ, ὅτῳ δὲ μόνον, ἴσως κατορθώσει ἀκόμη νὰ σωθῇ, ἐλθέ, Βέρθη, ἀνάγνωσε τὴν ἐφημερίδα εἰς τὴν μητέρα, ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν.

Ἡ ἰδέα μόνῃ ἡττης τῶν συμπατριωτῶν του κατέβληθε πικρῶς τὸν προγεγραμμένον τοῦ 1848, ἀφηρημένον δὲ ὅλως ἠκροῦτο τῆς θυγατρὸς του ἀναγινωσκούσης μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς.

Ὁ στρατὸς τοῦ Μακμαὼν καὶ Φαίγυ εἶχον ὑποστῇ οὐκ ἀποτυχίαν. Ἐνῷ δὲ ἡ Βέρθη ἀνεγίνωσκεν εἰσῆλθεν ὁ Γεώργιος Δελκούρ καὶ περιπτυχθεὶς τὴν μητέρα του, μετὰ δὲ ταῦτα μειδιῶν καὶ τὴν ἀδελφὴν του, ἐπλησίασε τὸν πατέρα του, πρὸς ὃν ἔτεινε τὴν χεῖρα λαβὼν ἄμα ὕψος σοβαρόν, καὶ εἰς τὰς οἰκτρὰς τῆς πατρίδος του περιστάσεις ἄρμόζον. Ὁ Γεώργιος ἦτο ὑπάλληλος εἰς ἐμπορικὸν κατὰστημα ἐξαγωγῆς, ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν μεταξύ Γαλλίας καὶ Πρωσίας, αἱ ἐργασίαι εἶχον παύσει, τὸ καθήκον του περιορίζετο, νὰ παρευρίσκηται μόνον ὥρας τινὰς καθ' ἕκαστην εἰς τὸ κατὰστημα. Πάντας ἀπησχόλει ἡ ἀδελφοκτονία αὕτη πάλιν, ἥς αἱ ἀπροσδόκητοι συνέπειαι τοὺς ἐξέπληττον, καὶ φόβει πανταχόθεν ἐξεδολοῦντο περὶ τῆς τύχης τῶν ἡττημένων.

— Γεώργιε, εἶπεν ἀποτόμως ὁ κύριος Δελκούρ, γνωρίζεις τὰ νέα ;

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶναι οἰκτρότατα, ἀλλὰ ταχέως ἐλπίζω νὰ ἔχωμεν καλὴν ἐξέλιξιν.

Ὁ νεανίας φοβούμενος μὴ εἰσέλθῃ εἰς ἐκτεταμένην συζήτησιν, εἶδεν εὐχαρίστως τὴν ἀφίξιν τῆς ὑπηρετρίας Σωσάνης ἣτις ἦλθε νὰ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἐτοιμον.

Μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ καθ' ὅλον τὸ γεῦμα ὁλίγας μόνον λέξεις ἀντήλλαξαν, καθ' ὅσον γενικὴ ἐπεκράτει

κατήφεια και πάντες προσηθάνοντο ότι μεγάλη τις συμφορά τοῖς ἐπιφυλάσσετο.

Διαμερίζων τὸν μὲν ἄμνοῦ ὁ κύριος Δελκούρ ἤρξατο νὰ μάθῃ ὅτι αἱ προσωπικαὶ σπάθαι ἦσαν τοσοῦτον ἀμβλείαι, ὅσιν ἡ μάχαιρα, ἥς ἐποιεῖτο χρῆσιν.

Ἡ Βέρθα τότε ἐτόλμησε νὰ κάμῃ ἀπλὴν ἄλλως τε καὶ ἀθωοτάτην παρὰ τήν ἑαυτῆς, ἀλλ' ἥτις ἀνεβίβασε τὸ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀδελφοῦ της, ὅπερ παρὰ τὴν ἑαυτῆς πρῶτη, ἐσπύεσε νὰ προσθήσῃ :

— Θεέ μου ! τὸ εἶχον λησμονήσει, ἐπειδὴ ἡ Βιλελμίνη εἶνε Γερμανίς, ὁ Γεώργιος δὲν ἀρέσκειται νὰ ὁμιλῶμεν κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ ὁμῶς...

— Μοὶ φαίνεται, εἶπεν ὁ κύριος Δελκούρ διακόπτων τὴν θυγατέρα του, ὅτι δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ποσῶς ἐνταῦθα αἱ συστάσεις μου· δὲν ἀπηγόρευσα πάντα δεσμὸν μεταξὺ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς καὶ τῆς ἰδικῆς μου ; Πρὸς τὸ παρὸν αἱ σχέσεις μας πρέπει νὰ πύξωσι, δὲν θέλω ν' ἀκούω προφερόμενον οὐδὲν γερμανικὸν ὄνομα, διότι τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε Πρώσσοι, οὔτε Βαυαροί, οὔτε Σάξωνες κλ. Πάντες εἶνε τέκνα τῆς Γερμανίας, πάντες θέλουν τὴν ἐνότητά τοῦ ἔθνους των, πάντες συνησπίσθησαν διὰ νὰ ταπεινώσωσι τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ καταστρέψωσι τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν της, τὰ ὅπερ φθονοῦσιν.

Ἡ Βέρθα ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ θλιβεῖσα, διότι ὁμίλησεν, ἐτήρει σιωπὴν.

— Ἐχομεν ἀνάγκην δευτέρως Ἰέννης, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, εἴμεθα ἄρα γε εἰς κατὰστάσιν νὰ τὸ κατορθώσωμεν ;

Ἡ κυρία Δελκούρ ἀνήσυχος παρηγόρησε τὴν ἑξαψιν τοῦ συζύγου της, καὶ ἔδωκεν ἄλλην στροφὴν εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

Οὐδέποτε ἄλλοτε τὸν εἶχεν ἰδεῖ ἐξαφθέντα εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ἢ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς διακηρύξεως τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐνάρξεως τῶν συμφορῶν αὐτοῦ.

Πράγματι δὲ ἡ εἰσβολὴ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἡ πιθανὴ πολιτοκράτεια τῶν Παρισίων, δὲν ἤρουν νὰ καταστήσωσι παράφρονι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν πολεμήσαντος μετὰ τῶν στρατιωτῶν τῆς πρώτης δημοκρατίας.

Περαιτωθέντος τοῦ γεύματος ὁ κύριος Δελκούρ ἀνυπομονεῖ νὰ ἴδῃ τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του ἀποσυρμένους, τέλος δὲ ἀπεφάσισε νὰ ταῖς εἴπῃ ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τοῦ Γεωργίου.

Ὁδυνηρὸν προαἰσθημα κατέστησεν ὡχρὰν τὴν κυρίαν Δελκούρ, ἐγερθεῖσαν παρὰ τὰ νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τῆς Βέρθας, ἀλλ' ἐνῶ ἡτοιμάζοντο νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ ἐστιατόριον, ἡ μήτηρ περιέφερε περίλυπος τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της.

Ἐνδομυχὴς τις προαἰσθησις τῇ ἔλεγεν, ὅτι ταχέως ἴσως ἤθελε στερηθῇ τῆς προσφιλοῦς ἀφοσιώσεώς του, ἐκείνος δὲ διὰ τῆς τοσοῦτον ἐκφραστικῆς γλώσσης τῶν ὀφθαλμῶν, τῇ ἀπεκρίθη μὲ τρόπον καθησυχαστικόν, ἔχων φαιδρὸν τὸ ὄφρυς, καὶ ἐζωγραφημένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του πληρεστάτην ἀταραξίαν.

— Γεώργιε, εἶπεν ὁ Δελκούρ ἄμα ὡς ἔμειναν μόνοι, δὲν ἄγνοεῖς ὅτι ἐγεννήθη ἐν Γαλλίᾳ, ἂν καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης νηπιότητός σου ἡ Ἀγγλίς ὑπῆρξεν ἡ θετὴ ἡμῶν πατρίς, δὲν ἐλησμονήσας ἐν τούτοις, ὅτι πρὸ παντός εἶσαι Γάλλος, καὶ ὅτι πᾶσα ρανὶς τοῦ αἵματος ὅπερ ρεεῖ εἰς τὰς φλέβας σου ἀνήκει εἰς τὴν πατρίδα σου ;

— Γνωρίζω ταῦτα πάντα, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος μετ' ὑπερηφάνειας καὶ σεμνύνομαι δι' αὐτό.

— Καλῶς, καλλίστα, ἐπανελάθεν ὁ γέρον προφανῶς συγκεκινημένος· δύναμαι λοιπὸν νὰ σοὶ ἀποτείνω ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν σὲ παρκαλῶ νὰ μοὶ ἀποκριθῇς ἄνευ περιστροφῶν.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, πάτερ μου, ὁμιλήσατε.

— Ἐντὸς ὀλίγου εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ τρικκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας σου, εἶσαι ἰσχυρὸς, ρωμαλέος, ἔχεις ἐνεργητικότητα καὶ δύνασαι ἐν ἀνάγκῃ νὰ μεταχειρισθῇς οἰονδήποτε ὄπλον.

» Ἡ Γαλλία ἀγωνιᾷ, μέγιστος κίνδυνος ἐπικρέμαται ἐπ' αὐτῆς, ποῖον λοιπὸν εἶνε τὸ καθήκόν σου, ὅταν τὸ καθήκον παντὸς καλοῦ πατριώτου εἶνε νὰ πολεμῇ ὑπὲρ αὐτῆς ; οἱ Γερμανοὶ ὠρκίσθησαν νὰ μᾶς νικήσωσιν ἢ νὰ καταστραφῶσιν, ἡ στάσις των τὸ ἀποδεικνύει.

» Οἱ Γερμανοὶ μᾶς προσβάλλουν ἐπιπίπτοντες μετὰ λύσης μὲ ἀπειράριθμον πληθύν, καὶ ἔπρεπε νὰ ἀναμείνωμεν τὸ τοιοῦτον· μήπως εἰς τῶν στρατηγῶν των δὲν μᾶς προεἰδοποίησε πρὸ ὧς ἐτῶν περὶ τούτου ; ὡς τὴν πραγματείαν ἐκείνην τὴν ἐπιγραφομένην « Ἡ τέχνη νὰ νικήσῃ τις τοὺς Γάλλους » ἔπρεπε νὰ μελετήσωσιν ἐμβριθῶς οἱ εἰδημόνες, ἀλλ' ἀντὶ τούτου παρήλθεν αὕτη σχεδὸν ἀπαρτήρητος, καὶ ὁμῶς ἐνέκλειε ἀπειλὴν διὰ τὸ μέλλον, θέλω νὰ παραδεχθῶ καὶ εἰς τοῦτο δὲν μὲ λείπει οὔτε καλὴ θέλησις οὔτε συγκατάθεσις, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἐξηπατήθη, ἐπροδόθη, τοῦτο δὲ εἶνε συνήθως τὸ ἀποτέλεσμα προσωπικῆς κυβερνήσεως.

» Ἐπὶ τῇ πάντοτε ἀντιτολιτευόμενῃ τῆς δυναστείας ταύτης, τὸ γνωρίζεις· ἀλλ' ἐν τῇ ἐποχῇ εὐρισκόμεθα, ἐνώπιον τεινόντων ἀπαισιῶν γεγονότων, δὲν πρόκειται νὰ σκεπτόμεθα περὶ τοῦ δυστυχικοῦ ἢ ἐνόχου ἡγεμόνος, ἀλλὰ περὶ τῆς Γαλλίας αὐτῆς.

— Μάλιστα, ζήτω ἡ Γαλλία ! ἂς ἀπολεσθῶσιν οἱ ἐπιδωρομεῖς, ἀνέκραξεν ὁ νέος μετ' εὐγενοῦς ὁρμῆς.

— Γεώργιε, οἱ ἐνθουσιαστικοὶ οὔτοι λόγοι δὲν εἶνε κατάλληλοι διὰ τὴν περίστασιν· ἡ πατρίς κινδυνεύουσα ἔχει ἀνάγκην ἔργων· πᾶν τέκνον τῆς ὀφείλει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν αὐταπαρνησίαν του καὶ ἐκν δεήσει νὰ χύσῃ καὶ τὸ αἷμά του ὑπὲρ αὐτῆς. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ὀλοκληρὸς ἡ Γαλλία εἶνε ἐπὶ ποδὸς πανταχοῦ ὀπλιζόμεναι καὶ πάντες προσδοκῶσι ἀπὸ τῆς δευτέρας ταύτης στρατιάς, ἥτις σχηματίζεται εἰς Châlons νὰ μεταβῇ τέλος εἰς βοήθειαν τοῦ στρατοῦ μας τοῦ Ρήνου τοῦ τόσον σκληρῶς δοκιμασθέντος, βεβαιούται ὅτι θέλει χρησιμεύσει ἡ ἐφεδρεία. Καὶ ἤδη, ἀφοῦ μὲ ἤκουσας, Γεώργιε, ποῦ εἶνε ἡ θέσις σου ; Καὶ ἵνα δώσῃ πλειονότητα βάρύτητα εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ κύριος Δελκούρ ἡγέρθη καὶ ἠτένισε ἀσκαρδαμυκτὴ τὸν υἱὸν του. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι προσεπάθει νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του καὶ νὰ μαντεύσῃ τοὺς μᾶλλον ἐνδομύχους αὐτοῦ διαλογισμούς.

— Ἡ ἀπάντησίς μου εἶνε ἀπλυστάτη, πάτερ μου, ἡ θέσις μου εἶνε ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν μου καὶ ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ.

— Μὲ ἡννόησας, Γεώργιε, δὲν θὰ σοὶ ἀποκρύψω ἐν τούτοις ὅτι ἡ στέρησίς σου θὰ μὲ καθιστᾷ δυστυχῇ, προσέθηκεν ὁ γέρον συγκεκινημένος μέχρι δακρύων.

» Αἱ εἴμαι ὑπερήφανος διὰ σέ, εἶσαι τὸ κύχημα τῆς ζωῆς μου καὶ ἐν ἔχῳ ἢ σὲ μόνον φίλον ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, πάντες οἱ λοιποὶ μὲ ἐγκαταλείψαν ὡς αἰνῶς ἀνα-

πολὺ τὸ παρελθὸν παρμιμάζω ἑμαυτὸν πρὸς τὸν ζητοῦντα νὰ διανοίξῃ ὁδὸν ἐν κοιμητηρίῳ καὶ διὰ μέσου τῶν τάφων οἵτινες ἀποκρύπτουσι ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του φίλον πρόσωπον, οὗτινος σταυρὸς φέρει τὸ ὄνομα. Ἡ Γαλλία πρέπει νὰ προηγηθῇ ἑμοῦ, υἱέ μου, εἶνε δικαίωμα της, εἶνε καθήκον σου.

Δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Γεωργίου μὴ δυνάμενον πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του. Ἡ διαγωγὴ τοῦ πατρὸς ἐνέφαινε σπανίαν εὐγένειαν καρδίας, ἡ δὲ υἱὸς ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πράγματι ἦτο ἄξιος ἐκείνου.

— Πάτερ μου, εἶπεν ὁ Γεώργιος, προέλαβον τὴν ἐπιθυμίαν σας, εἶμαι δὲ εὐτυχὴς διότι ὑμεῖς πρῶτος ἐλάβετε τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Εὐρισκόμην εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἠγνόουν τίνι τρόπῳ θὰ ἐπελαμβανόμην αὐτοῦ ἐγὼ ἐνώπιόν σας. Ἀπὸ χθὲς κατεγράφην εἰς τὸ σῶμα τῶν ἐθελοντῶν, τὸ ὅποιον μέλλει νὰ ἀναχωρήσῃ μεθ' ὑμῶν διὰ τὴν Βουργουνδίαν ὅπως μεταβῇ εἰς Châlons.

— Εἶνε δυνατόν! ἀνέκραξεν ὁ γέρον μὴ δυνάμενος νὰ πιστεῦσῃ εἰς ὅσα ἤκουσε.

— Εἶμαι ἐξοικειωμένος μὲ τὰ ὅπλα, καὶ ἐπειδὴ περιφρονῶ τοὺς κινδύνους, θέλω νὰ ἦμαι εἰς τὰς πρώτας γραμμάς· ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὸν ἀστέρα μου καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν θεόν, γνωρίζω δὲ ὅτι αἱ δεήσεις τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς μου θὰ μοὶ παράσχωσι τὴν προστασίαν του. Τὸ αἷμα βράζει εἰς τὰς φλέβας μου, ὅποταν ἀναλογισθῶ ὅλας τὰς φορικαλεότητας τοῦ πολέμου τούτου. Δυστυχῆς Ἀλσατία! πῶς ἐρημαῖται! ὦ! πρέπει ἡ Γαλλία νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ μέσα τὰ ὅποια δύναται νὰ διαθέσῃ, ἀπειρὰ δὲ εἶνε ταῦτα εἰς τε ἀνδρας καὶ εἰς χρήματα. Ὑπῆρξε τὸ μέγα ἔθνος, ἡ κυρία τοῦ κόσμου· οὐδὲν δὲ πρέπει νὰ χάσῃ ἐκ τῆς ὑπεροχῆς της, ὅχι, οὐδὲν· καὶ ἐὰν ἡ θυσία τῆς ζωῆς μου εἶνε ἀναγκαία θέλω τὸ κάμει χωρὶς νὰ διστάσω.

Ὁ κύριος Δελκούρ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὸν υἱόν του καὶ τὸν ἠσπάσθη φιλοστόργως.

— Θέλεις ἐπ' ἀνέλθει, Γεώργιε, τῷ εἶπε, ἔχω τὴν πεποίθησιν ταύτην.

— Εἶθε νὰ ᾔθε καλὸς προφήτης· πάτερ μου, ἀλλ' ἐὰν τὸ πεπρωμένον ἀποφασίσῃ ἄλλως· θὰ ἀποθάνω ἐνδόξως ἐν μέσῳ καλῶν καὶ πολλῶν ἀδελφῶν. Τὸ ἄνθος τῆς Γαλλικῆς νεολαίας ἔλαβε ἤδη τὰ ὅπλα.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου ἠνεώγη ἀποτόμως καὶ ἡ κυρία Δελκούρ παράφορος μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, τοὺς ὀφθαλμούς ἀγρίους ὤρμησε πρὸς τοὺς συνδιαλεγομένους· ὡς μήτηρ ἐπέτρεψεν εἰς ἑαυτὴν νὰ ἀκροασθῇ τῆς μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ συνδιαλέξεως καὶ εἶχεν ἀκούσει τὰ πάντα.

Ἐπείξε μὲ τὰς χεῖρας τὴν καρδίαν της διὰ νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς της καὶ προσεπάθησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἀπέβη ἀδύνατον νὰ ἀρθρώσῃ καὶ μίαν λέξιν· ὁ κύριος Δελκούρ ἀνῆλθον ἐπὶ τὴν αἰσθητὴν ἔχων ἀύστηράν τὴν φύσιγνωμίαν.

Ἐν ἑαυτῷ ἡ καρδία του ἠδύνατο νὰ ραγίζηται, ἡ ψυχὴ του νὰ ὑποφέρῃ καὶ ὅμως οὐδὲν σημείον ἐξωτερικῶς, ἐξεδήλου τὴν θλίψιν του. Τέλος μετὰ πολλὰς προσπαθείας ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἔχουσα τὰς χεῖρας συνηνωμένας εἶπε μὲ ἰκευτικὸν ὕψος·

— Μαυρικίε, ὦ ὅχι! δὲν θέλω νὰ λαθῶσι τὸ τέκνον μου· ἐὰν μὰς ἐγκυαλειψῇ θὰ ἀποθάνω, τὸ αἰσθάνομαι. Πρὸ εἰκοσι καὶ πλέον ἐτῶν ἡ Ἀγγλία ἐγένετο πατρίς του, δὲν εἶνε λοιπὸν ἐξ ὁλοκλήρου Γάλλος, δὲν ἐλλείπει οὐδὲ ἀνδρὲς ἀπὸ τὴν

Γαλλίαν, καὶ ἄνευ αὐτοῦ δύναται ἐκείνη νὰ ἐξαχθῇ τῆς ἀμηχανοῦ θέσεώς της. Πῶς δὲν ἀποκρίνεσαι; προσέθηκε βλέπουσα τὸν σύζυγόν της ἀπαθῆ. Θέλεις νὰ ἀποστειλῇς τὸ τέκνον μας πρὸ τῶν φοβερῶν ἐκείνων μυδροβόλων, τὸ νομίζεις λοιπὸν ἄτρωτον; ὅχι δὲν θέλω νὰ μοὶ τὰ ἀποσπᾶσῃς. Ἐπεσε δὲ εἰς τὰ γόνατα καὶ διὰ τῶν χειρῶν της ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της πεπληρωμένον δακρύων.

— Θάρρος, μήτηρ μου, εἶπεν ὁ Γεώργιος προσπαθὼν νὰ τὴν ἀνεγείρῃ, σκέφθητι περὶ τῆς τιμῆς μου, ἣν ἐκθέτω μένων ἐν ταῦθα, σκέφθητι περὶ τῆς δυστυχῆς καὶ προσφιλοῦς πατρίδος μας.

— Ὅχι, δὲν σκέπτομαι ἢ περὶ σοῦ μόνου καὶ δὲν θέλω νὰ μὰς ἀποχωρήσῃς.

— Ἐρρίκη, εἶπεν ὁ κύριος Δελκούρ, ἀταράχως ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἄφες τοὺς ἀσυγγνώστους αὐτοὺς παιδαριώδεις λόγους· διατί προσπαθεῖς νὰ κρατήσῃς ἐκείνον, τοῦ ὁποίου ἐγὼ ἐπισπεύδω τὴν ἀναχώρησιν; Ἡ Γαλλία τὸν ζητεῖ, ἡ Γαλλία ἔχει ἀνάγκην ὅλων τῶν τέκνων της, αὐτὸς δὲ ὀφείλει νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησίν της.

Ἡ κυρία Δελκούρ ἐφάνη πεισθεῖσα εἰς τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἠγέρθη στρέφουσα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἐπελθούσης τῆς ἀντιδράσεως ἐξέβλεψε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ κατέπεσεν ἀναίσθητος. Ὁ κύριος Δελκούρ ἔσπευσε νὰ τὴν ἀνεγείρῃ. Δυστυχῆς μήτηρ! ἀλλὰ δὲν ἦτο ἡ μόνη ἥς ἡ καρδία ὑφίστατο βαρυστήρια, καὶ ἥτις ἐβλεπε τὸ μέλλον μὲ τὰ μάλλον ἀπαίσια χρώματα. Ταῦτα δὲ πάντα, διότι δύο ἀνθρώποι ὁ Βισμάρκ καὶ Βενεδέττης δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ συνεννηθῶσι.

B'

Ἡ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ

Ὁ Χάνς Νάττελ ἦτο Βαυαρός.

Εἰς παρακειμένην τινὰ ὁδόν, ἐν ἣ κατῴκει ἡ οἰκογένεια τοῦ Δελκούρ, διετῆρει εἰδὸς τι ζυθοπωλείου καὶ ξενοδοχείου ἐν ταύτῳ, εἰς ὃ ὁ Γεώργιος ἐφοῖτα σχεδὸν τακτικῶς καθ' ἑκάστην, καθ' ὅσον εὕρισκεν ἐκεῖ τοὺς φίλους του, νέους συνομιληκὰς μεθ' ὧν συνέπαιζε ζατρίκιον ἢ δόμινον. τὰ δύο ταῦτα προσφιλεῖ αὐτῷ παιγνίδια· ἄλλως δὲ ἦτο γνωστόν, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ καταστηματι ποτὰ τοῦ Νάττελ ἦσαν ἐκλεκτά· καὶ ἰδίως ὁ ζυθὸς του ἐξαιρέτος. Ἀλλ' αἱ κακαὶ γλώσσαι δισχυρίζοντο πρὸς τοῦτοις, ὅτι τὸ μάλλον προσελκύν τοὺς νέους εἰς τὸ κατάστημά του, ἦτο ἡ παρουσία τῆς θυγατρὸς του Βιλελμίνης, ἥς ἡ ὀρόσος καὶ ἡ ὠριότης, καίτοι μὴ ἐξαιρέτοις δὲν ἠδύναντο ὅμως νὰ διέλθωσιν ἀπαρτηρητοί.

Καὶ τῷ ὄντι, ἡ Βιλελμίνη ξανθὴ καὶ εὐπάρυφος, διεκρίνετο ἰδίως διὰ τοὺς μεγάλους καὶ ἐκφραστικούς· κυκνοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς, τοὺς ἀποπνέοντας ἄκραν ἠδυσπᾶθειαν, πρὸς δέ, καὶ διὰ τὸ εὐχαρί αὐτῆς μεϊδιάμα, ὅπερ τῇ ὑπεδούλου τὰς καρδίας ἀπάντων. Τὴν νεάνίδα λοιπὸν ταύτην ἠγάπησε περιπαθῶς ὁ Γεώργιος, καὶ εἰς ταύτην ἐμπνεύσας τοὺς πόθους του, κατῴρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ μνηστευθῇ. Ἀλλ' ἡ ἐνωσις αὐτῶν πρὸς ἡν καὶ οἱ γονεῖς ἀμφοτέρων ἠτένιζον μετὰ μεγάλης εὐχρηστικῆς, ἐδόθησε νὰ ἀναβληθῇ, συνεπεία τῆς δικηκρύξεως τοῦ πολέμου μεταξὺ Γαλλίας καὶ Πρωσίας, τοῦ ἀπρόοπτου τούτου γεγονότος, ὅπερ ἐπελθόν, ἐπέφερε ψυχρότητα εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο οἰκογενειῶν.

(Ἐπετα συνέχεια).